

SZABÓ LÖRINC KEZE

*Csont-ujjak ín-bőr tokban, semmi fölösleg:
a lényeket mondd, a jellem jegyeit!*

Csont-ujjak a pléhvé merevült papírral.

*A kezeit látom? Nem is kezeit:
eszközeit – a szemüveg és a homlok
hegyráncai elé emelték a papírt.*

*„A lényeket mondd, korod bélyegeit!
A bányászlánytól hogy jutsz a csillagokig?*

A földön! Itt!

*Ez több! Még ha filozófia is.” – Egyik
kezében a verset szorongatta, mint
harapófogóban – a másik sebész
gesztusával szedte ízekre míg a más
fölös költői leplét lefejtve kinyílt
a pusztá váz.*

*Akkor a szemüveg, a homlok és a kéz
meg a (gondoltam) sorsa terhétől hajlott
hát is megpihent – vigasztalni akart:*

„Karakter van benne. Jó. Makacs vagy. Lehet.

De hitesd el velem! Ennyi az egész.

A költészetben nincsen lehetetlen.”

*És vége volt. De én figyeltem tovább rá,
s aztán belül, visszapergetve s-előre,
akkor is, mikor más nem maradt belőle,
csak megvalósult emberi lényege
a költészetben ami halhatatlan.*

VÁNDOR CSILLAGOK

*Mit kezdenék ezen a fonnyadt őszön –
a világot mint megperzselt szerelmet,
pisztolygolyót, rozsdás kést,
peres telket
már rég levéltárcámban őrzöm.*

*S érzem
elég ha kezem szívem felé téved
Vallottam róla többé nem idézem
milyen világ micsoda emlékek*

*Meszes levelek zörögnek a szélben,
kopasz ágakon vándor csillagok
s én se vagyok más hiszen jól tudod –
őrzöm ügyesen semmi örökségem.*

*Mégsem élhetnék másik égitesten
se más körökben csillogóbb sisakban,
csak üveg télben, csonttörő tavaszban
még most is, ezen a fonnyadt őszi esten.*